

Из „Мократа риба“

В понеделник сутринта настроението в Замъка беше като след тежък запой. Сивите коридори на полицейската централа изглеждаха по-сиви от обикновено. Тридневната акция се беше превърнала в катастрофа за ръководството на берлинските органи на реда, а отзивите в пресата бяха унищожителни. Бертхолд Вайнерт не беше единственият журналист, осъждащ действията на полицията около първи май. Изразът „окървавеният май“, формулиран най-напред от „Фосише Цайтунг“, се повтаряше навсякъде.

Двайсет и двама убити бяха посочени от статистиката, а много от ранените все още бяха с опасност за живота. Полицията бе употребила голямо количество муниции – от нейните пистолети бяха изстреляни 7885 патрона, както и още 3096 от карабини и картечници. И в този аспект счетоводството на берлинската полиция беше по прусашки изрядно.

Преброяването на конфискуваните оръжия бе далеч по-лесно. Претърсванията във Вединг и Нойкьолин се оказаха излишни. Събраното при тази голяма акция, при която бяха проверени стотици жилища, се оказа нищожно.

Малко над дузина револвери и две-три пушки. На всяко панаирно стрелбище имаше повече оръжия.

На шефския етаж обаче вече усърдно работеха по легендата за комунистическия опит за преврат, предотвратен благодарение на самоотвержените действия на полицията. Още от ранно утро всички комунистически клетки не само на „Бюлоплац“, но и в целия град, се претърсваха за списъци с имена: пруското вътрешно министерство бе взело майските безредици като повод да забрани паравоенната организация Ротфронт.

Малко след началото на работния ден свикаха всички криминални служители. Лично шефът на полицията Цьоргибел ги посрещна в голямата конферентна зала над главния вход. Дьорцвигел почти не се беше променил, откакто бе напуснал Кьолин. Бивш профсъюзен секретар, склонен към затлъстяване, натоварен с ръководството на полицията, защото на власт бяха социалистите и трябваше да раздават постове. Беше политик, а не криминален полицай, дори и след толкова много години. На такива събрания обикновено изпращаше своя заместник. Доктор Бернхард Вайс беше специалистът на върха на полицейската йерархия, отличен криминалист. Твърде перфектен, за да е популярен сред колегите, но пък уважаван от всички. Вайс беше изразил несъгласието си с налагането на забраната за демонстрации на първи май, но Цьоргибел се беше наложил. С известните вече последици.

След като благодари на събралите се служители за действията им по време на „комунистическите изстъпления“, шефът на полицията бързо смени темата. Цьоргибел беше политик и знаеше, че криминалните полицаи не обичат да ги въвличат в политически пререкания. За тези неща, поне такава беше широко разпространеното разбиране, трябваше да се грижат колегите от отдел „1А“.

Ето защо повечето от присъстващите закимаха доволно, когато началникът им заяви, че ги е събрал по съвсем друга причина. Все още неразкритото убийство изисквало тясното сътрудничество на всички, а решаването на случая било изключително важно, за да се покаже на берлинчани, че полицията продължава да контролира положението и да се грижи за сигурността на града. Цьоргибел апелира към обединяващия дух на криминалната полиция и поиска всички инспекторати от отдел IV да помагат на разследващите от „Убийства“. Естествено ежедневната работа не бивало да бъде занемарена.

– Нали обикаляте из града, господа? Използвайте своите контакти – приключи той словото си.

След него на трибуната излезе главен комисар Бьом. На Рат му се прииска да го обстрелва с хартиени топчета, както едно време в училище. С мокри хартиени топчета, разбира се. Опита се да открие Шарлоте Ритер между началниците, но я нямаше. Всъщност нямаше нито една жена, там стояха само мъже. Все пак някой трябва да върши работата в Инспекторат „А“, помисли си той. Когато господата са се събрали в голямата зала и са заети с това да изглеждат значими. „Буда“ Ернст Генат също не беше на подиума. Рат знаеше, че шефът на „Убийства“ предпочита тихата работа по разследванията пред шумни изяви като сегашната.

А изявата наистина стана шумна.

– Господа! – излая Бьом така, че колегите на първия ред подскочиха. – Благодаря, че дойдохте в пълен състав. В момента разследваме във всички посоки. Най-големият ни проблем е, че мъртвият все още не е идентифициран. Затова най-важната задача сега е да установим самоличността на мъжа, когото намерихме в канала „Ландвер“.

Главният комисар показа една снимка. Онази от вестниците.

– Тази снимка беше публикувана през почивните дни във всички берлински ежедневници. Имаме вече няколко сигнала от жителите на града, но за съжаление те не бяха полезни. Досега са се обаждали обичайните самохвалци и доносници. Сякаш никой в този град не познава този човек. Междуременно смятаме за възможно той изобщо да не е от Берлин. Станал е жертва на насилие, това е извън всякакво съмнение. Тежките му наранявания не са следствие от автомобилната катастрофа. Нека ви представя резултатите от аутопсията...

Повечето от това, което комисарят издекламира, Рат вече бе чул в моргата. През почивните дни не бяха открили нещо ново. Още докато Бьом съобщаваше за скромните резултати от разследването, двама криминални асистенти започнаха да раздават снимки. Същите, които бяха пуснати във вестниците. Тези копия бяха обаче доста по-добри от некачествения вестникарски печат. Сега Рат можеше да види, че на челото на руснака висеше мокър кичур коса. От фотографската светкавица кожата му блестеше влажна. Това бяха истинските снимки от местопроизшествието.

Жените на Кьониг им създаваха много работа. Колкото желязно да бяха

мълчали до момента, толкова повече се разприказваха сега. Това стана благодарение на ново попълнение в ареста, част от реколтата, прибрана след срина на Стария Фриц. За разлика от мъжете във фотографските истории на Кьониг, които дължаха ролята си на своята прилика с известни прусаци, жените до една бяха професионалистки. Проститутки от „Унтер ден линден“ или от „Фридрихщрасе“. На конфискуваните фотоси безпроблемно бяха разпознали четири жени и ги бяха попритиснали. А пробивът дойде, когато Рат успя да убеди Силвия Валковски, по прякор „Крещящата Силви“, че арестът ѝ е вследствие на приказливостта на Червената Софи, с истинско име Софи Цитен. Същата дама, която в деня на акцията правеше блестяща роля като Мата Хари.

След това вече нямаше спирка. Когато Софи разбра, че Силви се е разприказвала, тя наистина издаде всичко. Това от своя страна ядоса другите дами в съседните килии. Така полицията постепенно узна, че повечето от жените в групата на Кьониг печелят не само като проститутки и порноактриси, но и в нелегални нощни заведения, най-често като обикновени стриптийзъорки. Две от тях работеха в „Пегас“, чиято особеност беше, че дамите там се разхождаха с униформите от различни войни, водени от Прусия, само че без долната част, докато в същото време мъжете от публиката можеха да забождат ордени по най-закръглените им части. В момента дамите бяха в полицейския арест и се надпреварваха да се кълнат една друга. Надзирателките в женското отделение на ареста не бяха за завиждане, а Крещящата Силви изцяло оправдаваше прякора си.

В списъка им фигурираха осем незаконни нощни заведения, пръснати из целия град. Очакваше ги доста работа. Трябваше дискретно да съберат още сведения, да подготвят и планират акциите. Намерението им беше да атакуват всички заведения в една и съща нощ, за да няма време вестта да се разнесе из подземния свят.

– Както в доброто старо време – радваше се Чичото, след телефонния си разговор с Ланке, в който бе поискал следващата събота да му предоставят двайсет камиона. – Едно време редовно правехме такива акции. Натоварвахме арестуваните в камионите и ги карахме направо на „Алекс“. А житото от плявата отсявахме в голямата конферентна зала, където преди малко Дьорцвибел изнесе своята проповед. – Той потърка ръце.

– С камиони към гаражите на порока! – обади се Йенике.

Другите се разсмяха.

– Точно така! – отсече Волтер. – Но дотогава имаме много работа и нямаме време да разпитваме за някакъв си труп. Тия от Инспекторат „А“ сами да си вършат лайняната работа, нали за това им плащат! – Той взе снимката, която току-що бе получил горе в конферентната зала, разкъса я на две и я запрати в кошчето. Йенике беше захвърлил своето копие на писалището си още при влизането, а Рат все още я държеше във вътрешния си джоб. Нямаше намерение да я изхвърля.